

skal senere komme til at paavise, at endog saa disse 225 Mand sikkerlig ville vise sig at være en Illusion; men lad os gaa ud fra Forudsætningen om disse 225 Mand. Det tidligere Forslag her fra Thingets Side havde været saa dristigt at gaa ned til en Rekrutbataillonstyrke paa 286 Mand, men det var med nogen Ungsteligbed, at vi gjorde det; vi søgte i den Henseende vort Forslags Svagbed. Den nuværende høitærede Krigsminister er resolut; han gaar et Skridt videre og gaar ned til 225 Mand, hvilket vistnok vil vise sig at blive reduceret til kun 200 Mand. Man har tidligere fra sagkyndig Side sat en særdeles stor Pris paa, at Dvelferne ved Rekrutafdelingerne kunde ske med en saadan Styrke, at de nogenlunde dannede et Billede af Afdelingernes virkelige Forhold, om just ikke deres Kampforhold. Dette har altsaa det foreliggende Forslag brudt med. Man har dernæst i Anmærkningerne stillet i Udsigt, at denne Rekrutstyrke ikke skulde være sikker paa at blive uddannet ved den samme Bataillon, til hvilken den er indfaldt; den skulde kunne forsettes administrativt efter Regimentschefernes Ordre til en anden Bataillon og der helt eller delvis finde sin Uddannelse, og den skulde kunne sammenkaldes i en Bataillonsrekrutskole. Ogsaa det har været et af de Punkter, jeg har hørt, at man fra de Sagkyndiges Side har lagt særlig Bøgt paa, nemlig at det Mandskab, der er indfaldt til en Rekrutbataillon, bliver givet i dennes Læreres Hænder, saaledes at hele Uddannelsen og Ansvar for denne kommer til at paahvile dem; det var ogsaa paa denne Maade gennem Rekrutskolen, at man lærte Mandskabet at kende, det var den bedste Basis for en dygtig Uddannelse osv. Den høitærede Minister bryder hermed og gaar ud fra den modsatte Forudsætning, at Rekruterne meget vel kunne forsettes fra en Afdeling til en anden efter Regimentschefernes Skjøn. Det trebie er, at man ved de større Dvelfer har opgivet Dvelferne med fuld Krigsstyrke. Det er bekendt, at den nuværende Hærslov har det som et af sine væsentligste Principer, at større Dvelfer foregaa med fuld Krigsstyrke, saaledes at de Afdelinger, som ere samlede der, virkelig danne et Billede af Forholdene i Felten. Man har lagt megen Bøgt herpaa, og det er utvivlsomt, at der er meget gode Grunde, som tale derfor. I tidligere Forslag have vi ikke været istand til at opnaa det. Den nuværende høitærede Krigsbestyrelse mener uden nogen Nødvendighed at kunne fravige dette og gaa over til en væsentlig mindre Mandstabsstyrke ved de Afdelinger, der samles til større Dvelfer. Vi se endvidere, at den høitærede Krigsminister accepterer den Tanke at lade Rekruterne deltage i de større Dvelfer. Jeg maa ogsaa i den Henseende erindre om, at derom have vi tidligere ført meget varme Debatter og jeg har stillet mig paa det Standpunkt, at det lader sig forpaae, men selvfølgelig med Indrømmelse af, at dette System har sine Van-

ffeligheder og sine Svagheder, medens det for Gjenmefjorelsen af det System, som vi i vort Forslag havde stillet op, var nødvendig. Den nuværende høitærede Krigsminister mener ikke dette; han gaar ind paa at lade Rekruterne deltage i de større Dvelfer, uden at hans System kræver det som noget Nødvendigt. Jeg konstaterer kun dette for at paapege de Punkter, i hvilke Forslaget adskiller sig fra tidligere Opfattelser, men jeg vil dernæst gjøre opmærksom paa, at denne Deltagelse i de større Dvelfer, som indrømmes for Rekrutafdelingerne, ogsaa i sigbed med, hvad tidligere Forslag herfra have stillet op, finder Sted midt under Rekruterens Uddannelse, saaledes at de efter Forslaget først blive uddannede i 4 Maaneder, dernæst deltage i de større Dvelfer i 1 Maaned og endelig igjen uddannes som Rekruter i 1 Maaned. Jeg kan ikke Andet end anerkjende dette fra den høitærede Krigsministers Side, da det er i Overensstemmelse med tidligere Forslag herfra; men jeg skal gjøre opmærksom paa, at det indeholder en Indrømmelse, som maa ske at være ærede Minister ikke vil være saa villig til at erkjende ligger deri, og det er denne, at det i Virkeligheden indskrænker den første Uddannelse af Mandskabet til 4 Maaneder. Jeg har ingenlunde været bange for dette. Jeg tror, at en forstandig Anvendelse af 4 Maaneder kan være tilstrækkelig, og i den Henseende hører jeg ikke til dem, der opstille nogen absolut Fordring (Afbrydelse). Det ærede Medlem siger, at det særlig for Danke skulde være tilstrækkeligt. Det er jeg meget langt fra at fremstille som min Mening. Skulde vi sammenligne os med Udlandet, ved det ærede Medlem meget vel, at vi saa komme til ganske andre Uddannelsesfæstider, men vi ere engang borte fra det, man efter europæisk Mønster i det Hele kræver som Minimum for Uddannelsen. Vi ere altsaa inde, ikke paa det Absolute, men paa det Relative, og da maa — jeg skjønner ikke rettere — Thinget ikke lægge nogen europæisk Maalestok til Grund for Hærens Uddannelse, men derimod bygge paa de Forudsætninger, som vi selv kunne danne os, Forudsætninger, som naturligvis ere af meget forskjellig Art. Det er jeg altsaa i og for sig ikke saa bange for; men jeg søger kun at konstatere, at i dette og flere Punkter vedrørende selve den indre Ordning af Hæren har den høitærede Minister opstillet Forslag, som man herfra tidligere har fundet forsvarelige. Der er imidlertid — det skal jeg gjentage — den Egenbed ved disse Punkter, at, medens de fra vor Side kom som en nødvendig Konsekvens for, at vi overhovedet skulde kunne benytte det System, vi foreslog, og det ikke i og for sig var disse bestemte Punkter, vi ønskede gennemføre paa den Maade, har den høitærede Minister optaget disse Forslag, uden at hans hele System med Nødvendighed kræver det. Men jeg kan naturligvis ikke Andet end forsaavidt yde dem